

CRITICA CINEMA**Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat****Una dona a la finestra (I)**

La història. Londres, 1950. La Hester Collyer està mirant per la finestra amb estranya melangia, se n'aparta i es pren les píndoles d'un flascó, amb una tovallola tapa les ranures inferiors de la porta del pis, obre la clau del gas, estén una manta al terra i s'hi jeu, tanca els ulls...

La pel·lícula. Diu Godard que el cinema britànic mai no ha estat gran cosa. Una opinió discutible, com totes. Per si de cas, Terence Davies (Liverpool, 1945) té ganes de posar-lo en evidència. Actor ocasional, guionista, home de teatre, Davies és un cineasta de fons. No vomita una pel·li a l'any com Woody Allen. Només 6 films en 23 anys. Per tant, Terence Davies mai no serà un director popular. Ara vampiritza l'obra teatral homònima d'un altre Terence, el Rattigan, per instrumentalitzar un melodrama sentimental de càmera i assaig. I si el melodrama és drama + música (perdó pel didactisme d'Egebé!), Davies depura els desitjos femenins insatisfets segons ritmes multicolors i emocionals: la (mal)anomenada música culta amb el Concert per a violí i orquestra, Op. 14, de Samuel Barber, junt amb peces swing i populars com *You Belong To Me*, *Any Time*, *Down on the Farm*, *Molly Malone*. Perquè Davies selecciona la banda sonora/musical amb la mateixa, exquisida, atenció amb que s'inventa imatges pretèrites, recu-

pera ambients, evoca experiències. D'un temps, d'un país. D'una guerra traumàtica. I parlant d'allò inefable, oralitat impossible, el cineasta de Liverpool (que odia els Beatles), administra els silencis amb lacònica eloqüència. Així les coses, *The Deep Blue Sea* és un melodrama sensual, dels sentits de l'oïda i la vista, per aquest estricte ordre. La musicalitat melodramàtica (!) i el cromatisme ombrívol, de quan una dona, al cul del sac existencial, no li queda altra visió del món que una

The Deep Blue Sea

Director: Terence Davies.
Intèrprets: Rachel Weisz,
Tom Hiddleston, Simon
Russell Beale, Ann Mitchell,
Jolyon Goy. EUA-Regne
Unit, 2011. 98'. JC Alpicat.

passió impossible. ¿Oï que sona a culebró? Continuarà.

La imatge. La Hester procurant no desentonar dins el *pub*, cantant la *Molly Malone* irlandesa.

La frase. "Freddie és per a mi tota la vida i la mort", confessa l'adúltera Hester al seu marit. O quan l'amor és més gran que la vida. ¿Però de quina classe d'amor estem parlant? Platònic, de plat únic o de self-service?

La recomanació. Sibarites dels mélos amb ganes de fer un viatge emotiu en el temps.